

‘Ik ben nog steeds woest op het Openbaar Ministerie’

Hij verdedigt enkele Hells Angels en werd zelf beschuldigd van het lekken van vertrouwelijke informatie. De Amsterdamse advocaat Nico Meijering over de smerige campagnes in het strafrecht.

Stan de Jong

Stel, het toilet op uw kantoor is stuk. Een van uw cliënten is loodgieter. Zou u hem vragen het te repareren?

“Vóór alle ophef die is ontstaan rond Bram Moszkowicz en Willem Holleeder zou ik geantwoord hebben: waarom niet? Het is in het verleden wel eens gebeurd dat ik panne had met de auto, toen heb ik een cliënt gevraagd daar eens naar te kijken.”

Maar nu is uitgelekt dat Holleeder het kantoor van Moszkowicz van beveiligingsapparatuur voorzag...

“Zou ik er wel twee keer over nadenken. Op dit moment is de wijze waarop de advocatuur wordt bejegend door het Openbaar Ministerie zo verhard. Je hebt niet alleen meer het probleem dat je mogelijk iets fouts kunt doen, nee, daar is bijgekomen dat er roofdieren op de loer liggen die op zoek zijn naar de minste of geringste schijn dat je als advocaat je boekje te buiten gaat, om dat vervolgens breed uit te gaan meten in de media.”

Waar komt die verharding vandaan?

“Kijk, de maatschappij is sowieso verhard. In het strafrecht heb je de roep om zwaarder te straffen, om gedetineerden hun detentie meer als straf te laten voelen, de roep om meer bevoegdheden om boeven of vermeende boeven aan te pakken.”

Als de maatschappij verhardt is het toch ook logisch dat Justitie daar op anticipeert?

“Misschien logisch, maar niet verstandig. Het OM en de politie gaan zo hard van stapel dat ze nog eens gierend uit de bocht vliegen. Dat gebeurt nu al. Kijk naar de Schiedammer parkmoord - dat is een prachtig voorbeeld van waar de maatschappelijke druk waaronder politie en justitie staan toe kan leiden. Het strafrechtbedrijf vercommercialiseert: er is een product dat door de politiek wordt gevraagd, door het OM in de markt wordt gezet en een goed rendement moet opleveren. Bij de politie zelfs letterlijk, want die wordt financieel afgerekend op prestaties.”

Geldt die ontwikkeling ook de bestrijding van de georganiseerde misdaad?

“Nog meer zelfs. Om grote projecten aan te pakken is vooraf toestemming nodig van het College van Procureurs-generaal. Men kan zich voorstellen hoe dat gaat: er worden tientallen projecten voorgesteld en men biedt tegen elkaar op, zo van:

dit zijn de héle grote boeven, die moeten we pakken, daar hebben we de middelen voor nodig. Nou, dan krijg je het groene licht, dan krijg je die middelen en mensen waar je om vroeg, maar dan kun je natuurlijk niet na een jaar terugkomen en zeggen: ‘We hebben het uitgezocht, geacht college, en hebben goed nieuws: ze zijn helemaal niet crimineel.’ Nee, ze *moeten* dan crimineel zijn, want er moet resultaat komen. Het leidt tot tunnelvisie en dat leidt er weer toe dat de regels uit het oog worden verloren, dat ontlastend bewijs uit het dossier wordt gehouden, enzovoorts.”

Past u die redenatie eens toe op het Hells Angels-onderzoek.

“In het Acroniem-onderzoek naar de Hells Angels wijst alles erop dat men geprobeerd heeft zowel nationaal als internationaal een grote slag te slaan. De Hells Angels is natuurlijk een zeer dankbare *target*, omdat je bevolkingsbreed de instemming zult vinden voor zo’n onderzoek, aangezien men door het merendeel van de bevolking zal worden gezien als een stel ruwe mensen dat knetterend door de straten gaat, of erger.”

Vindt u dat raar?

“Ik vind dat gelet op de negatieve beeldvorming niet zo raar, nee.”

Maar het is toch niet alleen beeldvorming? De Hells Angels is toch niet bepaald een fris clubje.

“O? Waar doelt u dan op?”

Bijvoorbeeld het binnenstormen bij Barend en Van Dorp om de presentatoren op hun gezicht te timmeren.

“Natuurlijk zitten er onder de Hells Angels mensen die verdacht worden van strafbare feiten en er misschien wel voor zijn veroordeeld. Maar rechtvaardigt dat dan de gedachte dat zij een criminele organisatie vormen? Daarvoor moet je bewijzen hebben, en die zijn er niet.”

U denkt niet dat er relatief wat meer Hells Angels in bezit zijn van een strafblad dan bij de gemiddelde curlingvereniging?

“Ach, weet u, je kunt wel allerlei groepen in de maatschappij gaan bedenken waar iets mee is... Groepen in de samenleving die hoger op de maatschappelijke ladder staan, die massaal belasting ontduiken. Ik kan me voorstellen dat je die groepen ook eens beter in de gaten houdt.”

Ik ook. Maar u bent daar kennelijk niet voor?

“Nou, dat zeg ik niet. Als je aanwijzingen hebt dat binnen een bepaalde voetbalclub structureel geweld wordt gebruikt, of dat in een bepaalde bevolkingsgroep kindermisbruik aan de orde van de dag is, dan kun je best onderzoekscapaciteit investeren. Maar die aanwijzingen heb ik wat betreft de Hells Angels niet. Sterker, ik weet dat er een regel binnen de Angels is dat als je je schuldig maakt aan strafbare feiten die het aanzien van de club beschadigen je grote kans loopt dat je eruit gesodemierd wordt.”

Met een zogenaamde bad standing?

“Dat weet ik allemaal niet. Ze zijn niet zo open, hè, die jongens. Men denkt dat, omdat ik een paar Hells Angels verdedig, ik expert ben; ze hebben clubregels, die zijn bekend bij de leden, that’s it.”

Het is niet handig dat u als advocaat die regels kent?

“Ik zou niet weten waarom. Het zou pas nodig zijn als het Openbaar Ministerie de Hells Angels als criminele organisatie beschouwt. Dan wordt het interessant.”

Maar dat is toch het geval?

“Nee, er is van meet af aan geroepen dat men de Hells Angels niet als criminele organisatie ziet, maar dat men een aantal leden ervan verdenkt tezamen een criminele organisatie te vormen. Dat is me nogal een nuanceverschil, hè?”

U verdenkt het OM ervan een show op te voeren?

“Een aardige buurman in mijn woonplaats kwam in november naar mij toe en zei: ‘Goh, je bent wereldberoemd.’ Ik antwoordde: ‘In Castricum zeker’. ‘Nee’, zei hij, ‘ik was in de Verenigde Staten en daar zag ik je op televisie.’ Kennelijk had de arrestatie van Hells Angels het nieuws tot in Amerika bepaald. Dat was voor mij een eye-opener. Het OM had succesvol een product in de markt gezet. Alleen moest dat product nog wel even gekocht worden. Dat probeerde men met veel tamtam te bereiken: berichten over afpersing en ontvoering, beelden van de inval in het clubhuis, wapens die werden getoond... als je dat zag, dacht je: dit zal wel een van de langste processen in de vaderlandse geschiedenis worden. En dan krijg je het dossier in handen en wat blijkt?”

Zegt u het maar.

“Dan zitten er zaakjes in dat dossier die gaan over de ruzie over een paard dat gekocht was door een lid van de Hells Angels. Het paard zou negen jaar oud zijn, maar bleek zeventien jaar oud. Toen de koper zijn geld teruggeiste werd dat meteen gekwalificeerd als afpersing. Of het ging over de ruzie om een tattooshop en weet ik wat voor ernstigs meer... En wat is het resultaat? Dat na anderhalve maand iedereen weer naar huis mag. Dan blijkt dat de rechter, die godzijdank het hoofd koel houdt, het product niet koopt.”

U werd er zelf nog van beschuldigd de Angels te hebben getipt dat er arrestaties zouden gaan plaatsvinden.

“Daar ben ik nog steeds woest over! Dat er smeerlappen zijn geweest die hebben gesuggereerd dat ik op mijn solex naar Angel Place ben gegaan om ze daar te waarschuwen voor een inval. Een smerige leugen! Ik heb helemaal geen zin om me voor dat karretje te laten spannen. Dus wat blijkt hier nu uit? Punt 1: de politie en het OM gaan zo ver in hun vuile oorlog dat ze tactisch lekken naar de media. Punt 2: ze lekken ook nog eens informatie die onwaar is. Zo werd ik weggezet op de voorpagina van het AD en kon ik aan mijn moeder en mijn directe omgeving gaan uitleggen wat er gaande was. Ik zal u de tranentrekkende details besparen...”

Nou, dat hoeft niet hoor.

“Dat raakt aan de privé-sfeer. Maar ik kan u zeggen: het heeft een enorme klap veroorzaakt in mijn privé-leven. Heel veel mensen, zelfs in mijn directe omgeving, die normaal gesproken aan mij vroegen: ‘Goh, hoe is het met je werk, Nico’, die liepen ineens met een boogje om me heen en keken van: ‘Oeps, hij heeft een probleem’. Mijn moeder vond het héél erg... ze maakte zich grote zorgen om mij.”

Is deze oorlog niet een reactie op hoe advocaten soms bezig zijn? Zeker na de IRT-affaire werden politie en justitie neergezet als sukkeltjes en hingen advocaten met hun blinkende bolides de gebraden haan uit.

“Die analyse is wel juist. Ik denk dat bepaalde collega’s toen te ver zijn gegaan.”

Namen graag.

“Nee, die noem ik niet.”

Doedens? Moszkowicz?

“Nee nee, geen rugnummers...”

Spong?

“Ik ga daar überhaupt niet op in... ik doe niet mee aan dit spelletje. Kijk, een aantal advocaten heeft een uitstraling gegenereerd die uw analyse rechtvaardigt. Een uitstraling van poen en luxewagens. Maar goed, dat geldt niet voor mij. Poen is belangrijk, uiteraard, maar ik durf wel te zeggen dat de wijze waarop wij met ons kantoor de advocatuur bedrijven een andere is. We doen veel pro deo-zaken en als ik kijk naar ons uurtarief... Nee, ik houd niet van dat glamourgedoe. Hier, kijk, ik heb een ringetje van veertig gulden aan mijn vinger dat ik heb gekregen van mijn vriendin, negentien jaar geleden.”

Ongelooflijk. U heeft nog steeds dezelfde vriendin!

“Jawel.”

U is niet gevoelig voor gansterliefjes, zoals men beweert van uw amice Moszkowicz?

“Ik kan niet treden in die ‘beschuldiging’ aan Bram.”

Nooit pittige sms’jes verstuurd?

“Ik zal u wat vertellen. Enige tijd geleden kreeg ik een sms’je van de vrouw van een cliënt die mij vroeg met haar uit te gaan. Het sms’je was nogal amoureuus getint. Nou, het is niet moeilijk daar niet op in te gaan, want je moet je eens voorstellen hoe je het vertrouwen van die bewuste cliënt zou beschamen. De man zit vast, en dan buiten hem om ineens met zijn vrouw... nee, volstrekt en volledig uitgesloten.”

Maar...

“Wat ik mij ogenblikkelijk realiseerde is dat haar telefoon mogelijk werd getapt en dat ik nauwkeurig moest zijn in mijn reactie. Ik heb daar toen zelfs overleg gehad op het kantoor met de partners. Het is een ongelooflijk aardige vrouw, en die wilde ik niet voor het hoofd stoten. Ik stuurde een sms’je terug in de trant van: erg aardig van je, maar het is regel bij ons kantoor dat... etcetera. Nogal formeel ja, want ik was mij er terdege van bewust dat deze informatie anders zou kunnen worden misbruikt door het OM.”

U bent voorzichtig geworden.

“Justitie heeft - en dit vertel ik voor het eerst - vanwege mijn zogenaamde lekken in het Acroniem-onderzoek een paardenmiddel tegen mij in stelling gebracht: artikel 50 van het Wetboek van Strafvordering. Dit houdt in dat ik gedurende een aantal dagen geen contact met mijn cliënt mocht hebben. Daar ben ik nog altijd ziedend over. Het verbod ging weliswaar snel van tafel, omdat de officier van justitie niets kon aantonen, maar de agressie die van zoiets uitgaat... En *ik* mag niets doen, *ik* kan me niet teweerstellen, want *ik* zit onder beperkingen vanwege mijn geheimhoudingsplicht, terwijl *zij* ondertussen maar lekken. We zijn nu op het kantoor als een gek aan het bedenken hoe we deze aantijgingen, deze agressie kunnen pareren.”

U heeft vast al iets bedacht.

“Geen illusies. De vuile oorlog die het OM voert tegen de advocatuur winnen wij nooit. De power die zij hebben, hoe ze gedekt worden door hun meerderen, door de politiek, terwijl de zittende magistratuur te weinig doet... Ik kan me niet van dezelfde middelen bedienen als zij. Maar er is de afgelopen jaren wel veel naar mij gelekt, vanuit de kring van politie en justitie, of vanuit de journalistiek. Informatie over onderzoeken waarbij duidelijk geknoeid is, waarbij de waarheid geweld is aangedaan of de rechter onjuist is geïnformeerd. Helaas kan ik vooralsnog niet alle informatie gebruiken omdat het uit vertrouwelijke bronnen afkomstig is. Maar we denken er nu over na het in elk geval vast notarieel te laten vastleggen.”

Dat klinkt dreigend.

“Het is bezopen dat het zo ver is gekomen dat ik al over dit soort dingen moet nadenken...”

In kader:

Revu ontmoet...

Nico Meijering

Waar? Op zijn kantoor met uitzicht op het Vondelpark.

Wanneer? Dinsdag 28 februari, van 11.00 tot 12.50.

Genuttigd? Een thermoskan thee (Meijering), twee koppen koffie (De Jong).

Kan elke Revu-lezer bij hem terecht? Ligt eraan. Als u zedendelinquent bent liever niet. “Ik heb dat in het begin wel gedaan, maar het genre ligt me niet. Dan zei bijvoorbeeld een cliënt: ‘Vraagt u eens aan dat meisje hoe groot mijn penis is en of er een pukkel op zit...’ Gatverdámme. Doe ik niet meer.”